

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

V. évf. Különszám

2000. KARÁCSONY

János Evangéliuma

Összehajolnak Máté, Márk, Lukács,
 És összedugják tündöklő fejük
 Bölcső körül, mint a háromkirályok,
 Rájok a Gyermekek glóriája süt.
 A gyermeké, ki rejtelmesen bár
 S természetfölöttin fogantatott:
 De fogantatott mégis, született
 S emberi lényként tehetetlenül,
 Babusgatásra várón ott piheg.
 A gyermek, a nő örök anya-álma,
 Szív-alatti sötétből kicsirázott
 Rongyba, pólyába s egy istálló-lámpa
 Sugárkörébe. Bús állati pára
 Lebeg körötte: a föld gőz-köre.
 A dicsfény e bús köddel küszködik.
 Angyal-ének, csillagfény, pásztorok
 S induló végtelen karácsonyok,
 Vad világban végtelen örömök
 Lobognak, zengnek – mégis kód a kód.
 S mindez olyan nyomorún emberi
 S még az angyalok Jóakarata,
 Még az is emberi és mostoha.

De János messze áll és egyedül.
 Nem tud gyermekről és nem tud anyáról,
 Nem születésről, nem fogantatásról,
 Csillag, csecsemő, angyalok kara,
 Jászol, jászol-szag, - József, Mária,
 Rongy és pólya, királyok, pásztorok,
 Induló végtelen karácsonyok:
 Nem érdeklik – vagy mint rostán a szem
 Kihull az ő külön történetéből,
 Kihull mindez, és mindez idegen,
 Apró, földizű, emberi dolog.
 Nagyobb, nagyobb, ó nagyobb a Titok!

János, evangélista, negyedik,
 Külön áll, világvégén valahol,
 Vagy világ-kezdetén, vad szikla-völgyben
 S a fénytelen örvény fölé hajol.
 És megfeszül a lénye, mint az íj,
 Feszül némán a mélységek fölé,
 Míg lényéből a szikla-szó kipattan
 S körülrobajlik a zord katlanokban
 Visszhangosan, eget-földet-verőn,
 Hogy megrendül a Mindenség szíve

*Kezdetben vala az Ige.
 S az Ige testté lőn.*

Reményik Sándor

Dominus Iesus

(részlet a Hittani Kongregáció nyilatkozatából)

Az üdvözítő Jézus Krisztus eljövételével Isten azt akarta, hogy az általa alapított Egyház az egész emberiség üdvösségének eszköze legyen (vö. ApCsel 17,30-31). E hitigazság nem kisebbíti a tényt, hogy az Egyház őszinte tisztelettel tekint a világ vallásaira, de radikálisan kizárja azt az in-differens felfogást, melyet „vallási relativizmus hat át és arra a vélekedésre vezet, hogy »az egyik vallás annyit ér, mint a másik«. Amennyiben igaz, hogy a többi vallás követői elnyerhetik az isteni kegyelmet, az is igaz, hogy tárgyilagosan nézve súlyosan hátrányos helyzetben vannak azokkal szem-ben, akik az Egyházban az üdvösség eszközeinek teljességét birtokolják. „Az Anyaszentegyház gyermekei azonban el ne felejték, hogy kiváltságos helyzetüket nem saját érdemeiknek, hanem Krisztus különös kegyelmének kell tulajdonítaniuk; s ha nem válaszolnak rá gondolatlan, szóval és csele-kedettel, nem csupán nem üdvözülnek, hanem szigorúbb ítélet alá is es-nek.” Érthető tehát, hogy az Egyház az Úr parancsának megfelelően (vö. Mt 28,19-20) és a minden ember iránti szeretet követelményeként „szün-telenül hirdeti és hirdetni is kell Krisztust, aki »az út, az igazság és az élet« (Jn 14,6), akiben az emberek megtalálják a vallásos élet teljességét, s akiben Isten mindeneket kiengesztelt önmagával”.

Gondolatok Karácsony küszöbén

Lelkünket, gondolatunkat betölti a Karácsony. Szinte érezzük már a fenyő gyantailátát, a mézeskalács ízét, s azt a különös bizsergést a szívünk kö-rül. Azt a semmihez sem fogható örömet, amit a Gyermekek születése jelent számunkra. Hirtelen ott találjuk magunkat a kétezer évvel ezelőtti pászto-rok, mágusok és angyalok társaságában. Velük együtt ünnepeljük azt, aki által békesség, boldogság és örök élet lesz osztályrészünk.

A Karácsony családi ünnep. A Szent Családé és a miénk. Az ünnepi asztal mellett, a gyertyaláng meleg fényénél együtt vagyunk mindazokkal, akik hozzánk tartoznak. Szerete-tünk közel hozza a térben-időben távollévőket is, hogy aztán felcsendülhessen a régi dal: „A kis Jézus megszületett, örvendjünk!”

A Karácsony keresztény ünnep. Szívek mé-lyén gyökeredző, kiirthatatlan. A Szentestét a szocializmusban is Szentés-tének hívták, aznap akkor is mindenki ünnepelt. Mert a Karácsony ősi, gyönyörű és állandó.

Felemelő érzés, amikor az éjfélel misén régi és új ismerősök mosolyogva üdvözlik egymást, boldog fáradtsággal és ujjongó szívvel vesznek részt a szentmisén; hiszen az isteni Kised a reményt és a beteljesülést hozta el.

Úgy szeretném, ha mindig ezzel a hittel és bizalommal mennénk a templomba! Úgy szeretném, ha minden alkalommal ilyen örömmel és oda-adással találkoznánk Jézussal - az Oltáriszentségben! Áldott, szent Kará-csonyt kívánok mindenkinek!

Göling Erika

*A karácsonyi Kised örömet és békéjét kívánjuk minden kedves hívőknek
 2000. Karácsonyán az Újlaki Plébánia nevében János atya*

János-köszöntő

Elgyűttem már, adjon Isten,
jó napot, jó napot,
János köszöntésedre.
Köszöntlek egészséggel,
János légy reménységgel!

Áldjad a Krisztusodat,
hogy mögértesd napodat,
János fényös napodat,
János fényös napodat.

Valamennyi csillag
ragyog az egekben,
annyi áldásokkal
áldjon mög az Isten!

Valamennyi fűszál
a földkerekségben,
annyi áldásokkal
áldjon mög az Isten!

Azt kívánom szívesen,
hogy az Isten éltesse,
több számos esztendőben is
szőröncsétessen!
több számos esztendőben is
szőröncsétessen!

Polner Zoltán Isten zsámolyánál c. népi
imádságos kötetéből

Karácsonyi vers

Tanító úr az iskolában
felszólított egy gyereket:
Mondd meg, fiacskám,
mondd meg nékem,
mi lehet az, hogy szeretet?

Feláll a gyermek, szeme mint a
krajcár, úgy csillog, s oly kerek;
nagy hévvel kezd, de belésül:
a szeretet... a szeretet...

Nos, nem tudod? Akkor hát
mondd meg,
hogy a karácsony mi lehet!
- Ez könnyű kérdés, erre aztán
nem lesz nehéz a felelet.

A két szemében százezernyi
karácsonyfa gyertyája gyúl,
előtte a sok-sok játék,
keze már-már utána nyúl.

Elmerengenek mind a ketten.
A percek múlnak. Csend honol.
Az egész osztály ott bolyong most
a mennyországban valahol.

Tanító úr most összerezzen:
Nos hát, fiam! A felelet?
A gyermek álmodozva mondja:
A karácsony a szeretet.

A fent közölt verset egy régi újlaki hívő,
hajdani Sacre Coeur-ös diáklány emléke-
zete őrizte meg számunkra.

Ünneprontás

Kovács-Keresztény János az idén megkésve érkezett az éjféli misére. Pedig utált elkésni, nem szeretett zavarni másokat, mint ahogy maga sem kedvelte, ha őt zavarták más későn érkezők. Amit nem kívánsz magadnak, ne tedd másnak, vallotta jó keresztény módján.

Késésének szokatlan oka volt. Nem a karácsonyi vacsora tartott túl soká, nem is az azt követő ejtőzés fajult bóbiskolássá. Idegenek zavarták meg, nem sokkal indulás előtt; János még bosszankodott is balszerencséjén, hiszen ha néhány perccel előbb elindul, megúszhatta volna az ünneprontást.

Az ünneprontók alighanem hajléktalanok voltak, egy torzonborz, idősebb férfi egy fiatal nővel. Becsöngettek, és azt kérdezték, nem húzhatnak-e meg magukat itt valahol éjszakára. Nem voltak agresszívek, még akkor sem, amikor János szemükre hányt, hogy rosszabbkor nem is zavarhatnának, és hogy kérésük enyhén szólva bizarr; lesütött szemmel kértek elnézést a próbálkozásért, mire János hirtelen megkönnyebbülésében még jószívuően hozzátette, hogy biztosan vannak megfelelő szociális szállások, csak meg kell keresni őket. Bár a nő bő lebernyegekre burkolódzott, Jánosnak határozottan az volt az érzése, hogy állapotos. Még csak az hiányzott volna, hogy itt nála legyen rosszul. Karácsonykor orvosért rohagálni nem éppen hálás feladat, tönkretenné az egész ünnepet.

A mise valahogyan nem úgy sikerült, mint máskor. Talán az öreg pap visszaköszönő gondolatai hatottak túl szokványosnak, talán a bámész bevetődők akadályozták meg az összpontosítást, de János, jó keresztényként, azt sem akarta kizárni, hogy őbenne lehet a hiba. Gondolatai egyre visszatértek az indulás előtti intermezzóhoz, a hajléktalan nő alig látott arca egyre szebb, egyre fényesebb lett emlékezetében. János úgy érezte, ilyen dekoncentráltan nem járulhat a szentáldozáshoz, és fokozódó nyugtalansággal gondolt hivatlan látogatóira: Vajon kapnak-e fedelet a fejük fölé valahol? János felállt és elindult, de nem az oltár felé a többiekkel. A templomkapun kilépve lábai mintha nem találták volna a hazafelé vezető utat. Hol erre vitték, hol arra, majd minden sarkon befordultak, szemei meg egyre figyelmesebben fürkésztek a sötét éjszakát.

Szargovszky József

December 31. Szent Család vasárnapja

A názáreti ház iskola, tudniillik az evangélium iskolája, amelyben elkezdjük megismerni Krisztus életét.

... Itt értjük meg továbbá a családi élet lényegét. Minket valóban Názáret figyelmeztessen arra, hogy mi a család, mi annak szeretetközössége, komoly és ragyogó szépsége, szent és sérthetetlen sajátossága. Mutassa meg, milyen szeretetteljes a családban a nevelés, amelyet semmi más nem helyettesíthet. Tanítson meg arra, hogy mi a család alapvető kötelezettsége a társadalmi rendben.

VI. Pál pápa szentbeszédéből, 1964. január 5., Názáret

„Az Úr adja a halált és az életet”

(1Sám2,6)

Aprószentek ünnepe, december 28. az utóbbi években a magzati élet védelmének napjává is vált. Ebből az alkalomból idézünk néhány gondolatot Philip Reillynek, New York-Brooklyn segédpüspökének az elmúlt nyáron Budapesten tartott előadásából, aki már 30 éve dolgozik az élet megmentésének munkájában. Mint mondta, akkor lett törekvése sikeres, amikor nagy bizalommal Isten kezébe adta küzdelmeit. Látszólag csak annyi történt, hogy három társával együtt elkezdtek rózsafüzért imádkozni egy New York-i abortuszklinika előtt. Egyre többen támogatták, később már tömegek mentek vele az abortusz klinikák elé. Imádságuk eredményeként drámai fordulatok történtek, sok édesanya megváltoztatta szándékát. Sőt, a klinika dolgozói közül is többen otthagyták addigi munkájukat.

A békés mozgalom jelenti ma az abortusz elleni igazi fellépést az USA-ban és Európa több országában. Magyarországon is megindultak az első ilyen kezdeményezések Egerben és Pécsen, és ilyen jellegű volt tavaly az Aprószentek ünnepe tartott budapesti életvédő zárandoklat.

December 28-án du. ½ 3-kor engesztelő szentmise lesz a Sziklakápolnában, utána imádságos zárandoklat a Rókus kápolnához és vissza. A zárandoklat ideje alatt csendes szentségimádás lesz a Sziklakápolnában, du. 5 órakor szentmise. A zárandoklathoz útközben is lehet csatlakozni.